Зита. — — — — — — — — що?
Майсторъ Лалйо. (Махва ржка въ недоумение)
Ти умна си, а умния отъ дума
разбралъ ме би...
Зита. (пресича го)
Въ умътъ си се съмнявамъ;
но все и азъ заслужвамъ нѣщо...
Майсторъ Лалйо. — — — — — — що?
Зита. Бихъ искала... Азъ нѣмамъ ли очи?
Майсторъ Лалйо.
О, доста слушахъ азъ за тѣхъ. И мисля
че ги познавамъ безъ да съмъ ги виждалъ —
не ме изкушавай!...
Зита. — — — — — Да бихъ могла!
(Майсторътъ безъ да вдигне очи, е замисленъ)
(Зита не снема погледъ отъ него Следъ дълго гледане тя промълвя като на сънь)
Зита. Това високо чело, носъ на орелъ,
Мустацитѣ... тазъ кждрава коса!
(Като се колебае)
Ржката ти?... ржката право казва.
По нея бихъ разбрала тъмна тайна!
Майсторъ Лалйо.
Гадаешъ ли?.. Ти можешъ и това!
Зита. Родена съмъ въ страната, дѣ знахарки
се раждатъ днесъ...
Майсторъ Лалйо. Не знаяхъ, че Гърция...
Зита. Оракули се раждатъ само тамъ.
Знахаркитѣ, въ другъ край...(Спира задъхано).
Майсторъ Лалйо. Каква си ти?
Зита. Ненуждно е. Това е моя тайна.
Ржката си подай да отгадая...
(Думитѣ, му подействуватъ магически и той подава ржка).
(Тя е посока, цѣла въ тржпки и следъ като се взира въ дланьта, почва затаено).
Зита. Ржката е най-вѣренъ показатель.
... Че майсторе — щастливъ си ти човѣкъ.
Голѣма скръбь познала е душа ти;
Измжчванъ си отъ много тежки мисли...